

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *θερίζω*.

1) Καθίσταμαι μέγας κατὰ τὴν δύναμιν ὡς τὸ θηρίον, γιγαντοῦμαι ἔνθ' ἄν.: *Πέφτοντας μέσα 'ς τὴ φλόγα τὴν ἔρω-
τική τὴν κάνει καὶ ἀποθεριεύει καὶ πίνει ὅλη τὴ γυναίκεα δρο-
σιὰ ΚΧρηστομ. ἔνθ' ἄν. Συνών. θερίζω. 2) Μεταφ.*
ἐπὶ ἀγρίων φυτῶν ἢ δένδρων, αὐξάνω ὑπερβαλλόντως Λεξ.
Δημητρ.: 'Ο λόγος ἀποθέριεψε. 'Σ τὰ 'ρεῖπια τοῦ κάστρου
ἀποθέριεψαν οἱ ἀγκαθές.

ἀποθερίζω σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Τραπ.)
ἀποθερίζον Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) Σκῦρ. *ἀπου-
θιρίζον* Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. *ἀποθερίτζω* Κάρπ.
Σίφν. *'ποθερίζω* Κύπρ. Ρόδ. Σκῦρ. *'ποθερίζον* Εὐβ.
(Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὁρ.) *'πουθιρίζον* Εὐβ. (Στρόπον.)
'πεθερίζω Ρόδ. *'πιθιρίζω* Ἰμβρ. *ἀποθερνῶ* Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *θερίζω*. Πβ. καὶ ἀρχ.
ἀποθερίζω = ἀποκόπτω. Τὸ *'πεθερίζω* κατ' ἀφομ.

Συμπληρῶ, περατῶ τὸν θερισμόν, παύω νὰ θερίζω
ἔνθ' ἄν.: *Κοντεύετε ν' ἀποθερίσετε; — 'Μεῖς ἀποθερίσαμε* Σκῦρ.
Τόμου ἀποθερίσουμε, βανόμαστε καὶ δένουμε χερόβολα Κέρκ.
*'Απουθέρ'σι τῶρα οὐ κόσμους Αἰτωλ. Πριγιόπερ'σι 'ποθερί-
σαμε σὲ δεκαπέντε μέρες Σῦρ. Λέει ν' ἀποθερίσουμε ν' ἀνεπαυ-
τοῦμε Κίμωλ. 'Επιθέρτσάμε τὸ χωράφι Κρώμν. Τού 'βρα*
ἀπουθιρ'σμένου τοῦ τριφύλλ' Αἰτωλ.

|| Παροιμ.

*"Όταν μαζί θερίζαμε, Βασίλει κῦρ- Βασίλει,
καὶ ὅταν ἀποθερίσαμε, ποῦ σ' εἶδα, βρὲ κασιδὴ;*
(ἐπὶ τοῦ ἀχαρίστου ἀπαρνούμενου τοὺς βοηθήσαντας αὐτὸν
εὐθύς ὡς παύση νὰ ἔχη τὴν ἀνάγκην των. Ἡ παροιμ. ἐν
πλείσταις παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχοῦ. Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ.
3,52 κέξ.) πολλαχ.

*'Ανεάστα, γρά, τὸ γέρω | νὰ τὸν ἔχωμε τὸ θέρος,
σὰν ἀποθερίσωμε, | νὰ τὸ κρεμ-μοολήσωμε*
(ταυτόσημος τῇ προηγουμένη. *ἀνεάστα* = ἀναβάστα, ὑποστή-
ριξε, *κρεμ-μοολήσωμε* = γκρεμοβολήσωμε, ρίψωμεν κατὰ
κρημνῶν) Κάρπ. || Ἄσμ.

*Τῶρα μοῦ ἀπαρνήθηκε σὰν σιταρὰ 'ς τὸν κάμπο
ποῦ τὴν ἀποθερίζουσιν κ' ἡ καλαμέα 'πομένει*
αὐτόθ. Μετοχ. *ἀποθερισμένος* = ὁ ἀποπερατώσας τὸν θερι-
σμόν) Νουμᾶς 1910,20: *Λίγοι μαθὲς εἶναι ὡς τὰ τῶρα ἀπο-
θερισμένοι, οἱ περισσότεροι δὲ θερίσαν ἀκόμη.*

ἀποθερισιὰ ἢ, Λεξ. Δημητρ. *ἀπουθιρ'σιὰ* Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποθερίζω* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. *ιὰ*.

1) Τὸ τέλος τοῦ θερισμοῦ Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Πῆγα
κ' ἰγὼ τοῦ βράδ' νὰ βουηθήσου, ἀλλὰ τ'ς ἡῦρα 'ς τ'ν ἀπουθιρ'σιὰ.*
Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀποθέρι 2. 2) Τὸ μέρος τοῦ ἀγροῦ ὅπου*
σταματᾷ προσκαίρως ὁ θερισμός ἐπερχομένης ἑσπέρας
διὰ νὰ ἐπαναληφθῇ τὴν ἐπομένην Στερελλ. (Αἰτωλ.): Κρύν'
τοῦ δριπᾶν' 'ς τὴν ἀπουθιρ'σιὰ γιὰ νὰ τοῦ βρῆς πίσου ταχῆα.

3) Ἡ ἀφινόμενη διαρκούντος τοῦ θερισμοῦ στενὴ ἀθέ-
ριστος λωρὶς μεταξὺ δύο θερίζοντων ὁμίλων Λεξ. Δημητρ.

ἀποθέρισμα τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) κ.ά. — Λεξ.
Αἰν. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. *ἀπο-
θέρισμαν* Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. κ.ά.) *ἀπουθέρ'σμα* Στερελλ.
(Αἰτωλ.) *ἀποθέριγμαν* Πόντ. (Σάντ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. *ἀποθέρισμα*.

Τὸ τέλος τοῦ θερισμοῦ ἔνθ' ἄν.: *Τῶρα 'ς τ' ἀποθερίσματα*
ἤρθες κ' ἐσὺ Ἀρκαδ. Μᾶς πέτυχε 'πάνου 'ς τ' ἀποθέρισμα
Μάν. Ἀπᾶν' 'ς τ' ἀπουθέρ'σμα ἤρθα κ' ἰγὼ Αἰτωλ. Τῶρα οὐ
κόσμους βρίσκειτι Ἀπᾶν' 'ς τ' ἀπουθέρ'σμα αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ
μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε 1059 (ἔκδ. J Lambert)

«θερίζω γῆς γεννήματα, ἔσπειρα μετὰ κόπου, | νὰ δεκα-
πλάσω τὸν καρπὸν εἰς τὸ ἀποθέρισμά μου». Συνών. ἰδ. ἐν
λ. *ἀποθέρι 2.*

ἀποθερισμός ὁ, Λεξ. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.
Πρω. Δημητρ. *ἀπουθιρ'σμός* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποθερίζω*.

'Αποθέρισμα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: *Πότι θὰ γίν' ἀπουθιρ'-
σμός; — Τῶρα τοὺν Ἀλουνάρ' εἶνι ἀπουθιρ'σμός Αἰτωλ.*
Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀποθέρι 2.*

ἀποθεριώνομαι Πελοπν. (Λακων.) *ἀποθερῶμαι*
Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. *ἀποθηριοῦμαι*.

Ἐξαγριώνομαι καθὼς θηρίον, ὀργίζομαι καθ' ὑπερ-
βολήν. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πολύβ. 1,67,6 «οὐ γὰρ
οἶον ἀνθρωπίνῃ χρῆσθαι κακίᾳ συμβαίνει τὰς τοιαύτας
δυνάμεις, ὅταν ἄταξ εἰς ὀργὴν καὶ διαβολὴν ἐμπέσωσι
πρὸς τινὰς, ἀλλ' ἀποθηριοῦσθαι τὸ τελευταῖον».

ἀποθερμίζω Θράκ. (Σηλυβρ. Τσανδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *θερμίζω*.

Χύνω τὸ ὕδωρ τῆς πρώτης βράσεως ὁσπρίων ἢ λαχα-
νικῶν. Συνών. *ἀποχύνω*.

ἀποθεσιμαῖο τό, ἀμάρτ. *ἀπουθισ'μαῖο* Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀπόθεσα ἄορ. τοῦ ρ. *ἀποθέτω* καὶ τῆς
καταλ. *-μαῖο <-ιμαῖος*, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν
'Αθηνᾷ 22 (1910) 240 κέξ.

1) Ἀποταμίευσις: *Δὲν ἔκαμι ἀπουθισ'μαῖο 'ς τὰ νῆατα τ'.*

2) Τὸ μέρος ὅπου φυλάσσονται καρποὶ κττ., ἀποθήκη:
Τό 'χου ἀπουθισ'μαῖο αὐτὸ ἰγὼ, βάνου οὔλα τὰ ἡδύσματά μ' μέσα.
Συνών. *ἀποθετάρι 1, ἀποθηκάρι 2, ἀποθήκη 2,*
κελλάρι. β) Ποσὸν ὅσο χωρεῖ ἡ ἀποθήκη: 'Εχ' ἐν'
ἀπουθισ'μαῖο φασούλια - καρύδια. Ἀπουθισ'μαῖα ἀπὸ σ'τάρια.

3) Τὸ οἶονεῖ ἐν ἀποθήκῃ ἀποκείμενον ἢ κεκρυμμένον,
θησαυρὸς κεκρυμμένος: *Σ' αὐτὴν τ'ν οἰκονγένεια ἔχ' τ' ἀπου-
θισ'μαῖο τ'ς ἡ γραιά. Μέσ 'ς τ' ρίζα 'π' τὸν ἔλατον, καθὼς*
*ἔσκαβι, ἡῦρι τοῦ κακκάβ' μὲ τὰ φλουριά, ἱκεῖ εἶχι τ' ἀπου-
θισ'μαῖο τ' κάποιους κλέφτ'ς.*

ἀποθέστρα ἢ, ἀμάρτ. *ἀμποθίστρα* Πελοπν. (Ἀρκαδ.)
ἀποθέντρα Ἡπ. (Τσαμαντ.) *ἀποθέχτρα* Νάξ. (Ἀπύρανθ.
Κινίδ.) *ἀποθέτριά* Χίος (Συκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποθέτω* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-τρα. Ὁ τύπ. *ἀποθέχτρα* κατ' ἐπίδρασιν ἄλλων ληγόν-
των εἰς *-χτρα*. Πβ. καὶ ἀρχ. *ἀποθέται*.

Μέρος κατάλληλον πρὸς ἀπόθεσιν τοῦ φορτίου, οἶον
τοιχος, λίθος κττ., διὰ ν' ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον ὁ φέρων
ἔνθ' ἄν.: *Ὅπου συνηθοῦνε ν' ἀποθέχτουνε τὸ λένε ἀποθέχτρα.*
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀπόθεμα 2. Πβ.*
ἀπόθεμα 2. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. καὶ κατὰ πληθ.
'Αποθέστρες καὶ Ἀποθέχτρες Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ.)

* **ἀπόθετα** ἐπίρρ. *ἀμόθεχτα* Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. * *ἀπόθετος*.

Ἄνευ ἀποθέσεως τοῦ φορτίου πρὸς ἀνάπausιν: *Ἐφερεν*
τὴν σηκωματέαν ἀμόχθετα (κατ' ἔθος, προκειμένου νὰ ἀπο-
πλεύσῃ πλοιάριον, ἢ γυνὴ ἐκάστου δύτου ὀφείλει νὰ κομίσῃ
ἀπὸ τῆς οἰκίας εἰς τὴν προκυμαίαν ἓνα ἢ δύο σάκκους
διπυρίτου χωρὶς νὰ σταματήσῃ πρὸς ἀνάπausιν).

ἀποθετάρι τό, Χίος (Νένητ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *ἀποθετάριον*.

1) Μέρος τῆς οἰκίας ἐνθα ἀποτίθενται πρὸς φύλαξιν
διάφορα ἀντικείμενα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀποθεσιμαῖο 2.*

2) Μέρος κατάλληλον πρὸς ἀπόθεσιν φερομένου βάρους



διὰ ν' ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον ὁ φέρων, οἷον λίθος, ἀνά-
λημμα, τοῖχος κττ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόθεμα 2.

* ἀποθετήρα ἢ, ἀμοθεχτήρα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθέτω.

Τόπος κατάλληλος, οἷον ὕψωμα γῆς, ὅπου ὁ φέρων
φορτίον ἀποθέτει αὐτὸ πρὸς ἀνακούφισιν. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀπόθεμα 2.

ἀποθετός ἐπίθ. ἀμάρτ. ᾠθετή ἢ, Πελοπν. (Βούρβουρ.)
Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπόθετος = ἀποτεθειμένος, ἀπερ-
σιμμένος.

Τὸ θηλ. ὡς οὖσ., γυνὴ ταπεινοῦ ἀναστήματος, σκωπτι-
κῶς: ᾠθετή λέμε νὰ κοντακιανῇ. Μωρ' ᾠθετή! (ὑβρις).
Συνών. κοντισσιούμπης.

ἀποθετούρι τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθέτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-οῦρι.

Ἀποθετάρι 2, ὁ ἰδ.

ἀποθέτω Ἀντικύθ. Θράκ. (Μυριόφ.) Κρήτ. Κύθηρ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ.) Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. — ΚΜπαστ.
Ἄλιευτ. 19 ἀποθέτω Χίος (Καρδάμ.) ἀποθέτου Θράκ.
(Αἰν.) κ. ἀ. ᾠθετόω Κρήτ. ᾠθετόω Μεγίστ. ἀποθένω
Ἡπ. Νίσυρ. Σύμ. ᾠθέν-νω Τῆλ. ἀποθένου Στερελλ.
(Αἰτωλ.) ᾠθέν-νω Σύμ. ᾠθεύκω Κύπρ. ἀποθήκω Πόντ.
(Κερασ. Οἶν.) ᾠθήκω Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὀφ. Τραπ.)
ἀποθέκω Πόντ. (Χαλδ.) — Λεξ. Μπριγκ. ἀποθέκου Ἡπ.
(Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καστορ.) ἀποθέκω Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) ᾠθέκω Κάρπ. ᾠθέκω Ρόδ. (Κάστελλ.) ἀμπο-
θάω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀποθοῦ Πελοπν. (Μάν.) ἀποθέ-
γου Λέσβ. ᾠθώκω Κάρπ. Ἀόρ. ἐμόθεκα Καρ. κ. ἀ.
ἀποθώκα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποτίθημι. Οἱ τύπ. ἀποθήκω καὶ
ἀποθέκω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόθηκα - ἀπόθεκα, περὶ οὗ
ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,279. Οἱ τύπ. ἀποθέκω καὶ ἀπο-
θέκω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόθεξα ὡς καὶ ἔρριξα - ῥίχτω
καὶ ῥίχνω κττ. Ὁ τύπ. ἀποθένω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόθεσα
περὶ οὗ ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 12 ὡς καὶ ἔδεσα
- δένω κττ. Ὁ τύπ. ᾠθεύκω ἐκ τοῦ ἀορ. ἐμόθεψα ὡς
καὶ ἔζεψα - ζεύκω. Ὁ τύπ. ἀποθοῦ καὶ ἀμποθάω
ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόθηκα - ἀμποθήκα ὡς καὶ βοήθησα
- βοηθῶ καὶ βοηθάω. Ὁ τύπ. ἀποθώκω ἴσως κατὰ
τὸ διώκω. Περὶ τῆς τροπῆς τοῦ π εἰς μ ὡς καὶ εἰς
τὸ ἀπαντέχω - μαντέχω, Πεντέλη - Μεντέλη κττ.
ἰδ. ΚDieterich Südl. Sporaden 62 καὶ ΧΠαντελίδ.
Φωνητ. 35 Πβ. καὶ ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 367.
Ὁ τύπ. ἀποθέκω καὶ παρὰ Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Θέτω τι ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει ἢ ὅπως
δήποτε τοποθετῶ ὅ,τι βασιτάζω ἐνθ' ἄν.: Ἀπόθεσε τὸ καπ-
πότιο του 'ς τὴ γαρέγλα Α.Κρήτ. Ποῦ νὰ τ' ἀποθέκω; Χίος
'Απόθεσε τὸ ποτήρι ἀπάνω 'ς τὸ ράφι Κρήτ. Ποῦ ἀπόθεκες τὸ
πράμα; Ἡπ. Ἀπόθικι κάπου τὸ ρωί της αὐτόθ. Ἀπόθισι τοῦ
πιδι ἀπὰ σὶ μνὰ πέτρα Λέσβ. Ἐνοιξεν καὶ τοῖς ἀμουςκάλες
του κ' ἐμόθεκεν καὶ τοῖς ἄλλες πέτρες Καρ. Ἐμόθεκεν ὁ ἄντρας
τὸν πεθαμένον ἐκειδὰ χάμαι 'ς τὸ δρόμο Σύμ. Ῥπῆ τον, ᾠ-
θέν-νει τον 'ς τὸν γίδιον τόπον ποῦ τὸν ἤνρεν αὐτόθ. Κάμνει
φροκαλιὰν καὶ τὴν ἀποθέτ-τει ἀπολίσ' ἀπὲ τὴν πόρταν Καρδάμ.
|| Ἄσμ.

Καὶ τὰ καλιγοπάπουσα 'ς τὴ σκάλα τ' ἀποθένω

Ἡπ. 2) Ἐπὶ τοῦ ἄρτου, πλάσσω Ρόδ.: Ἐπόθεξα τὰ
ψωμὰ Ρόδ. Συνών. πλάθω. 3) Κατακλίνω πρὸς ὕπνον,
βάλλω τινά, οἷον βρέφος, νὰ κοιμηθῇ Πόντ. (Οἶν.) Συνών.
κοιμίζω. 4) Ἀποθέτω τὸ φορτίον, τὸ βάρος, ἀπαλλάσ-

σομαι τοῦ φόρτου πρὸς ἀνάπαυσιν, μετὰ τοῦ ἀντικειμένου
καὶ ἄνευ αὐτοῦ ἀμεταβάτως Κάρπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.
Κινίδ.) Νίσυρ. Σύμ. Τῆλ. — ΚΜπαστ. ἐνθ' ἄν.: Ἐβά-
ρυνε τ' ἀσκή, πάει νὰ τ' ἀποθέσῃ καὶ κείνο παίρνει κάτω
(κυλίνεται πρὸς τὰ κάτω) Κρήτ. ᾠθεσέ δο νὰ ξεκουραστῇς
κ' ὕστερα πάλι τὸ ξανασηκώνεις αὐτόθ. Ἐκακοβόθησες το
καὶ πρέπει πάλι νὰ τ' ἀποθέσῃς νὰ τὸ σάσης (ἐκακοβόθησες
= ἐφόρτωσες ἄσχημα) Ἀπύρανθ. Οἱ μπακκαλιάροι... ἀπο-
ζητᾶνε τὰ μέρη, ὅπου θ' ἀποθέσουνε τὴ γέννα ΚΜπαστ. ἐνθ' ἄν.
'Εκεῖ 'ς τὸν τράφο θ' ἀποθέξωμε. — Ἐὼ δὲν ἀποθέκω, σὰ
θές ἐὸν ν' ἀποθέξῃς, ἀπόθεξε αὐτόθ. Ἐλᾶτε ν' ἀποθέξωμε
Κινίδ. Ἐπῆεν κάμποση στράτα, ἐκουράστηκεν καὶ πόθεκε
Τῆλ. Ἐμόθεκα τρεῖς βολές ὥστα νὰ ῥτω Σύμ. || Ἄσμ.

Πρὶν ἀποθώκῃ τὸ σταμνὶ θενὰ τοῦ τὸ μηνύσῃ
Κάρπ. Συνών. ξεφορτώνομαι (ἰδ. ξεφορτώνω).
Πβ. ἀποζεύω 2. β) Συνεκδ. ἀποθέτω βάρος τι εἰς τινα,
φορτώνω Κρήτ.: Ὅλα τοῦ τὰ πόθεκε νὰ τὰ σηκώνῃ. Μὴν
τοῦ τὰ πόθεσῃς ὅλα, γιὰτ' εἶναι βαρὰ. 5) Μέσ. κάθημαι
(οἶονεὶ ἀποθέτω ἐμαυτὸν) Πελοπν. (Μάν.): Ἀποθέσου χάμου
'ς τὴν πέτρα - 'ς τὸ σκαμνὶ κττ. β) Στηρίζομαι, ἀκκουμῶ
Πελοπν. (Μάν.): Ἀπόθεσο κειδά. 6) Ἀμτβ. κατακλίνο-
μαι Κάρπ.: Ἄσμ.

Μ-μὲ τὸ σκυλλί ναι μπιστικὸ καὶ ἐν ἀποχωρίττει,
ποθώκει 'ς τὰ κοπράχερα, 'ς τὴν ἐσωκοιμητέα.

7) Τυλίσσω εἰς τὴν ἡλακάτην τὴν πρὸς νῆσιν κλωστι-
κὴν ὕλην Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὀφ. Τραπ.): Ἐποθήκα
μαλλὶν καὶ ἔκαμα Κρώμν. Τραπ.

Β) Μεταφ. 1) Ἀποδίδω, ἐπιρρίπτω τι εἰς τινα, ἐπὶ
αἰτίας, εὐθύνης Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀλλοὶ ἐφταίανε κ' ἐπο-
θέξαι μού το τὸ φταίξιμο ἐμένα. 2) Ὀνειδίζω, κακολογῶ
Πόντ. (Κερασ.): Παροιμ. Κάτ' ἡ πομπή 'ς τὴν δάβαν κὶ ἀπο-
θήκει τοὺς δᾶβάτας (δᾶβα = διάβασις, ὁδός). III) Ἀπο-
καθιστῶ, ὑπανδρεύω Πελοπν. (Μάν.): Καλὰ τὴν ἀπόθεσε.
Πβ. ἀποθώνω.

ἀποθέωμα τό, ἀμάρτ. ᾠθεώμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθεώνω.

Τὸ νὰ ταλαιπωρήσῃ τίς τινα μέχρι θανάτου.

ἀποθεώνω ἀμάρτ. ᾠθεών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ὄν. Θεός. Πβ. μεταγν.
ἀποθεῶ.

1) Ταλαιπωρῶ τινα μέχρι θανάτου, φονεύω: Ἄν σὲ
πκιάσω, ἐν-νὰ σὲ ᾠθεώσω. Μὲ μιὰν τ-τοπ-πουξᾶν ἐπο-
θέσέν τον. || Ἄσμ.

Δὲν εἶμαι Χάρως νὰ βαρτῶ γιὰ νὰ τοὺς ᾠθεώσω,
μήτε Θεὸς τὸ στόμαν τους νὰ πῶ νὰ τὸ πονμώσω.

Μετοχ. ᾠθεωμένος = νεκρός. 2) Ἐπὶ ἀψύχων, κατα-
στρέφω. θραύω: Ἐπκίασεν τὴν κούπ-παν 'ς τὰ χέρκα της
τῶαί τὴν ἐποθέωσεν.

* ἀποθεωτής ὁ, θηλ. ᾠθώτρα Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθεώνω.

Θηλ. ἡ οἶονεὶ μέχρι θανάτου ταλαιπωροῦσα, σκληρά:
Ἄσμ.

Ἄνοιξε, μωρὲ σκύλλου γιέ, σκύλλας ᾠθώτρας γέννα.

Συνών. τοῦ θηλ. ξεθεώτρα.

ἀποθηκάρει τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀποθεκάρει Χίος
ἀποθοκάρει Κέρκ. (Ἀργυράδ.) ᾠθηκάρει Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀποθήκη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρι. Διὰ τὸ ᾠθηκάρει πβ. ἀποθηκεύω - ᾠθηκεύω.

1) Μέγα ξύλινον δοχεῖον εἰς τὸ ὅποιον μεταγγίζεται
τὸ γλεῦκος προσωρινῶς Κέρκ. (Ἀργυράδ.) 2) Ἀποθε-
σιμαῖο 2, ὁ ἰδ., Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν.): Ἐχω 'ς τὸ σπῆτι

